

Naar der nu er Tale om at give en ny Bestemmelse, saa tilstaaer jeg de ærede Medlemmer, at jeg aldrig vilde have foreslaaet den Klassifikation i 3 Klasser, som bibeholdes i § 3. Men her er ikke Tale om at skabe Noget, her er kun Tale om at bibeholde Noget. Denne Klassifikation findes allerede i Loven af 21de November 1810 om Jordemødrevæsenet, og Lovgivningsmagten har i 1856 slaet den fast derved, at den vedtog en Lov, hvori denne Klassifikation findes. Nu kunde man ganske vist søge at finde en anden Klassifikation, og jeg er overbevist om, at hvis der stilledes Forslag, der gik ud paa, at hvad der kan henføres til Klasser, der i økonomiske Bilskaar staa over Gaardmændene, skulde betale noget Mere, end her er foreslaaet for Gaardmænd, vilde dette ikke møde nogen Indsigelse fra de vedkommende Samsundsklasser. Jeg er overbevist om, at dersom man foreslog, at Godseierne mindst skulde betale f. Ex. 5 Rd., da vilde det ikke møde nogen Indsigelse fra dem, saaledes som der synes at være Tilbøjelighed til for Gaardmændenes Vedkommende. Naar det imidlertid er gjort gjældende, at det skulde være for meget, naar man i 1875 foreslaar, at en Gaardmand skal betale 50 pCt. mere, end Lovgivningsmagten i 1856 fandt passende, saa maa jeg tilstaa, at det er en Udtalelse, som i høi Grad har overrasket mig. Jeg var fattet paa, at man kunde nære nogen Tvivl om, at det gik an at sætte Taxten for jordløse Husmænd og Underster 50 pCt. høiere; men naar man reiser Indsigelse mod en Forhøielse af Taxten med 50 pCt. for Gaardmændenes Vedkommende, saa har det overrasket mig meget. Jeg indrømmer, at der er Forskjel paa Gaardmænd, men jeg vil spørge de ærede Medlemmer, hvorledes de tro, at det overhovedet er muligt at opstille en taxtmæssig Betaling, uden at der bliver en Grændse, og at de, der staa paa Grændsen, i visse Maader kunne siges at blive ansatte høit i Sammenligning med dem, der staa lige nær ved Grændsen. Hvis man, istedet for den nuværende Grændse af 1 Ld. Hartkorn, vilde sætte den til 3 eller 5 Ldr. Hartkorn, vilde man kunne gjøre det Selvsamme gjældende, nemlig, at den Mand, som staar lige akkurat paa Grændsen, ikke har meget mere end den, som staar en lille Smule under Grændsen. Det er Noget, som kan gjøres gjældende i alle Forhold af den Art. Jeg tror, at det maa indrømmes, at naar der skal stiftes en Forbedring af Indtægterne ved Forhøielse af Taxten, da er det saa moderat, som det vel er muligt at forhøje Taxtbetalingen med 50 pCt. i Sammenligning med, hvad den blev bestemt til i 1856; i Mæret 1856 forhøiede man den taxtmæssige Betaling til det Tre dobbelte af, hvad den var i 1810. Jeg skal frit henstille til de ærede Medlemmer, om de ikke mene, at Forholdene have udviklet sig saaledes her i Landet og navnlig paa

Landet, at en Betaling, der sættes op med 50 pCt. i Sammenligning med, hvad den var i 1856, ikke kan siges at være for høi i 1875. Bedre kan jeg forsjone mig med den Anskuelse, der blev gjort gjældende af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev), nemlig at sætte en ensartet Taxt for Alle; men jeg maa sige her som i det andet Thing, at Bettingelsen for, at jeg kan gaa ind derpaa, nødvendig er den, at den ensartede Taxt saa bliver sat saa høi, at man derigjennem faar nogen Sikkerhed for, at ikke Jordemødrenes Indtægter blive formindskede istedet for, at man skulde have dem forhøiede. Derved fremkommer imidlertid Frygten for, at man saa maa sætte Taxten saa høi, at den let kan komme til at trykke Smaafohk; og jeg har her meget mere tilovers for, meget mere Medlidenshed med Husmændene og Indsidderne end med Gaardmændene. Jeg nærer slet ingen Frygt for, at denne Forhøielse af 50 pCt. skulde komme til at genere Gaardmændene; men derimod nærer jeg Frygt for, at en Forhøielse, som det var foreslaaet i det andet Thing til det Tre dobbelte af den nu gjældende Taxt, vilde blive trykkende for Husmænd og Indsiddere. Vel var der i det andet Thing foreslaaet — det var i alt Fald Mening. —, at man samtidig dermed skulde aabne en temmelig let Afgang for de fattige Indsiddere og Husmænd til at faae fri Barselhjælp; men jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at der er Noget i, hvad der blev gjort gjældende fra den anden Side i Landsthinget, at en saadan Afgang til at faae fri Barselhjælp i og for sig var en Ting, som ikke var fri for enhver Betænklichkeit. Paa den ene Side kunde man maaffe frygte for, at Folk, der egentlig ikke egnede sig dertil, vilde benytte sig af denne lette Afgang, og paa den anden Side, at mangen en Mand, der maaffe kunde trænge haardt til denne lettere Afgang, vilde trykke sig ved at henvende sig til Kommunen om denne fri Barselhjælp. Jo mere ærefjer han er, jo mere trykkende vil det være at gaa denne Vej. Det er disse Hensyn, som gjorde, at jeg fandt den Udvæi, der blev anvist i det andet Thing, at være forbunden med Misligheder. Jeg har imidlertid ikke udtalt mig afgjort derimod; men jeg maa fornemmelig henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at vi ikke kunne blive staaende ved den Forhøielse af den faste Lønning, som der foreslaas i Lovforslaget § 1; vi maa, naar Jordemødrene skulde have en virkelig Forbedring i deres Bilskaar, tillige forhøie den taxtmæssige Betaling. Vi kunne ikke gaa over til en ensartet Taxt, uden at vi maa sætte den adskilligt høiere, end hvad her er foreslaaet som den laveste Taxt, og det udsætter de Fattige for at komme til at lide betydeligt under Forhøielsen. Det forekommer mig derfor, at det er det Naturligste at blive paa den Vej, paa hvilken man nu har været i 65 Aar eller i 2 Menneftskaldre her i Landet, den nemlig at have